

Mt; 28:19.

Isten akarata, hogy mi igazán megismerjük és megszeressük őt. Már csak azért is, hogy ne keverjük össze másokkal, akik nem istenek, akikről csak a világ akarja elhíttetni velünk, hogy azok, esetleg ugyanazok, mint a mi Istenünk. Ahhoz azonban, hogy ne dőlünk be nekik, jól kell ismernünk a mi Istenünket.

Az élő Istennek, a mi Istenünknek talán a legfeltűnőbb különleges ismertetőjegye, hogy Szentháromságisten. Szentháromságként, Szentháromság egy igaz örök Istenként jelenti ki magát nekünk igéjében. Atya, Fiú, Szentlélek, így olvasunk. Jézus azt parancsolja a keresztség szereztetési igéjében, hogy így lépünk kapcsolatba az egy Istennel. Így, mint Atyával, Fiúval és Szentlélekkel. Három isteni személy, egy élő Isten. Titokzatos dolog ez, de így jelenti ki magát igéjében az Isten. S nem csak itt, nemcsak Jézus által. Na, nem mintha nem lenne bőven elegendő, ha Jézus ezt így egyszer elmondaná, de az egész Szentírást áthatja egy a szentháromságos bizonyágtétel függetlenül attól, hogy maga a Szentháromság szó nem is szerepe a Bibliában. De a Szentlélek Istenről már a Biblia első bekezdésében szó van. Isten Lelke lebegett a vizek felett. Majd később megtudjuk, hogy a Fiúisten is (akit igének és bölcsességnek is nevez a Szentírás) résztvett a világ megteremtésében. S így rögtön a teremtéstől egészen a Biblia végéig jelen vannak a Szentháromság személyei, de úgy, hogy egy percre sem kérdőjeleződik meg az Isten egysége. Felolvasott igeversünkben sem. Hisz nem azt mondja Jézus, hogy az Atyának, Fiúnak és Szentléleknek *neveibe* kereszteljünk, mintha három külön lényegről, három külön istenről lenne szó, hanem az Atyának, Fiúnak és Szentléleknek *nevébe* történjen a keresztség, tehát itt is teljesen világos, hogy a három végsősoron egy. Titokzatos dolog ez, melyet az emberi értelem a maga teljességében aligha tud befogadni, de melyet hitünk szemeivel mégis megláthatunk, és csodálhatunk, sőt, meg is tapasztalhatunk.

Mégsem jut el minden ember erre a gazdag hittapasztalatra. S ez baj. S nem azért, mert e híján ne lehetne valaki nagyon derék, rendes ember, hanem azért, mert e hittapasztalat alapján szegényebb, szárazabb, hiányosabb, fogyatékosabb lesz a hite, s így csorbul a lelki jólléte is.

A legtöbbben Istent, mint mennyei Atyát ismerik meg. Különösen is jellemző ez azoknál, akik gyermekkorunkban ismerjük meg az Istent, s kerülünk vele kapcsolatba. Több oka is van ennek. Egyrészt a Szentháromság teljessége túl bonyolultnak tűnik egy kisgyermeknek, hiszen még nekünk, felnőtteknek is elég fejtörést okoz. Másrészt sokszor már szüleink is csak Atyaként ismerték az Istent, s csak így tudtak bizonyágot tenni róla. Harmadrészt gyermeki énköz nagyon is illik a mennyei Atya személye. Hiszen a kisgyermek a földi apát is hatalmasnak, erősnek és mindentudónak látja. S ez a kép nagyon is ráillik az Istenre. Ezeket a vonásokat könnyű felfedezni benne. Isten olyan, mint az apa, csak még nagyobb, még erősebb, még hatalmasabb. Ha valamit a földi apa nem tud, s az idők folyamán egyre több ilyen dolog derül ki, akkor azzal még mindig lehet a mennyei Atyához, azaz az Istenhez fordulni. Istennek ez az Atyai arca roppant erőt sugároz, és nagy-nagy biztonságot nyújt. Szinte érezzük azt, ahogy ez a szerető Atya ölébe vesz minket, és védő karjaiban visz át az életen. Igen, ám, de mégsem jó, ha megrekedünk ennél az egysíkú Isten-képnél, ahogyan ezt nagyon sokan teszik, mert ez a rejtett unitárius kegyesség félrecsúszáshoz vezet.

Arról lehet egyébként felismerni, ha valaki elakadt az Atyánál Isten ismeretében, hogy pl. nem szokott sohasem imádkozni Jézushoz (mondjuk a *Jövel Jézus*-t kivéve) és a Szentlélekhez sem. A félrecsúszások pedig ott következnek be, amikor az ember ráeszmél, hogy bűnös. És ráeszmél, hogy az Atya mellett, hogy szerető, igazságos is. Meg eszébe jut, hogy az Atya ítél és büntet is olykor. S az ember elkezd kissé kényelmetlenül fészkelődni az Atyaisten ölében. És elkezd az ember szorongani. Mert oké, hogy szeret a mennyei Atya, na de mégiscsak olyan nagy, hatalmas, s ez a bűnös ember számára félelmetes. Persze jó az ölében ülni, és élvezni szeretetét, de lehet kényelmesebb lenne valahol nem a keze ügyében lenni. Valahol távolabb. Persze azért legyen egy varázssíp, mely segítségével leadhatom neki a rendelésem, ha valamit nem tudok elérni, s kéne az ő nagyobb ereje, de az atyai tanács, az atyai kontroll, az atyai tekintet s főleg meg az atyai pofon az nem kell. Olyan kamaszossá válik ez a hit. Ugye a klasszik kamasz az, aki ahhoz kicsi, hogy gondoskodjon magáról, de ahhoz nagy, hogy szót fogadjon szüleinek. A kamasz az, aki jobban szereti a szülei pénzét, a mamahotelt és a papataxit, mint a szülei tanácsait vagy társaságát. Ilyenné válik ez a csak az Atyát ismerő hit. S ezt rontja tovább a bűneink miatti félelem. Mely kétféle torz viselkedéshez is vezethet. Az egyik a bűn tagadása. *Ne is beszéljünk bűnről, nem kell ez a bűnközpontú vallásosság* – mondja. Ez is egy módja a tagadásnak, amikor a bűn néven nevezését bűnközpontúságnak mondják. De lehet úgy is tagadni, és ez a másik torz viselkedés, hogy az ember beszél bűnről, csak a mások bűneiről, ő maga meg igyekszik büntetlennek látszani. A képmutatók vallása ez. Bizonygatom, hogy én jobb vagyok, mint a többi ember. Bizonygatom jóságomat, sőt, lehet, hogy görcsös teljesítménykényszerrel dolgozom is rajta, de közben belül félek, hogy elég jó vagyok-e az üdvösséghez. Állandóan ott van ez a félelem, ez a bizonytalanság. A csak Atyát ismerő embernek nincs üdvbizonyossága, kételkedik az örökélete felől. Nem is tehet mást, hisz a bocsánat, a kegyelem, s főként a megváltás nem az Atyában, hanem Jézusban a Fiúistenben van. Átala ismerhető és érthető meg. Tőle kapható, hiszen ő halt meg értünk a kereszten. Ő engesztelte meg az Atyát, és ő könyörög az Atyához szüntelenül értünk.

Ehhez képest elég megdöbbentő, hogy még a templomos keresztyének közül is milyen soknak nincsenek meghitt kapcsolatban Jézussal, a Fiúistennel. Tapasztalatom szerint elég sokan mondják azt, hogy nem is imádkoznak hozzá, imáikban nem szólítják meg őt. Pedig az egy Isten igazi arca igencsak hiányos lenne Jézus személye nélkül. Jézus által „nőhet fel” Istenhez a hitünk. Nehéz elhinni ezt, hogy felnőhetünk hozzá, pedig – amennyire ez lehetséges – annyira pont ez Isten akarata. Jézusban Isten egy szintre helyezkedett velünk. Míg az Atyaisten Isten felettünk, s benne mindig a messze felettünk lévő menny Istenét csodálhatjuk, addig Jézusban aláhajolt hozzánk, és partneri viszonyra hív minket.

„Ti az én barátaim vagytok” (Jn; 15:14a) – mondja Jézus tanítványainak. Jézus a barátunk, a testvérünk. Míg az Atyaisten Isten felettünk, addig a Fiúisten Isten velünk. Ezért is nevezi őt a Szentírás Immánuelnek, ami azt jelenti, hogy velünk az Isten. Persze e barátság azért nem tünteti el az ő Istenségét. E barátságban azért egyértelmű, hogy azt kell tennünk, amit ő parancsol nekünk (Jn; 15:14b). Mégis más ez a baráti viszonyulás. Hiszen míg az emberi kapcsolatokban szinte természetes, hogy az ember a szüleinek nem mond el mindent (rosszabb esetben a gyerek a szülőt néha egy kicsit át is veri), addig a baráti viszony ennél sokkal jobban megköveteli az őszinteséget. Mert a hazugság a barátság vége. De az igazbarátnak teljesen természetes módon mondjuk el bizalmasan a dolgainkat. Ezt a fajta bizalmas kapcsolatot élhetjük meg az Istennel, ha jól ismerjük és igazán imádjuk azt a Fiúistent, aki azért öltött testet Jézusban, hogy a mi bűneinket eltörölje. Neki még jó, hogy elmondhatok félelem nélkül mindent, hiszen ő kijelenti magáról, hogy *nem azért jött, hogy elítéljen, hanem hogy megmentsen* (Jn; 12:47). Kinek mondanám el akkor bűneimet, ha nem neki, az egyetlennek, akitől segítséget, szabadítást várhatok.

Ha Jézust így megismerjük, akkor már értjük az evangéliumot. Értjük a jóhírt, a keresztesítést. Üdvbizonyosságunk már fejben, gondolati síkon meglesz, a Fiúistenbe vetett hit így az aggodalomtól és kétségkedéstől megszabadít. Már tudom, hogy bűneimet nem letagadnom kell, hanem Jézushoz vinnem. És ez segít is nagyon, hogy Jézussal elmélyüljön a kapcsolatom. Ha úgy érzed, hogy Jézussal még nem elég szoros a kapcsolated, imádkozd gyakran ne csak azt, hogy *Jövel Jézus*, ámbár, ha ez valódi ima a szádból, és tényleg kéred az ő jelenlétét, akkor ez is nagyon jó, de azt a kegyelmet kérő imát is, hogy *Jézus, Istennek szent Fia, könyörülj rajtam, bűnösön*. Napjában rengetegszer elsóhajthatod ezt a rövid imát. Szokásoddá válhat ennek mondása, s meglátod, hogy ez az egyszerű kis ima, hogyan segíti, hogy elmélyüljön kapcsolated a Fiúistennel. Egyre közelebből látod majd az ő arcát, és egyre teljesebb lesz így a Szentháromságistennel a kapcsolated.

Azonban ne feledkezzünk el a Szentlélekről sem. Mert bármennyire is tapasztaljuk a szerető Atya gondoskodását. Bármennyire is értjük Jézus értünk hozott áldozatának büntörölő erejét, még mindig száraz és örömtelen lesz a hitünk, ha kimarad belőle a megelevenítő Lélek. Mert a Szentlélekisten munkája az emberi szív újjászülése. S amikor a Szentlélekkel kialakul a kapcsolat, akkor válik örvendezővé a hit. Már nem csak tudjuk Isten szeretetét, és nem csak hisszük megváltását, hanem örvendezni is tudunk neki, ha szívünkbe árad a Lélek. A Szentlélek a szabadság és örömléle. Nélküle mindig olyan udvarias, olyan jólnevelten feszengő marad Istennel a kapcsolat. De a Szentlélek közvetlenné és felszabadulttá, örvendezővé és szeretetteljessé tesz minket. Ha a Szentlélek munkája érvényesülhet életünkben, akkor véget ér a savanyú arcú keresztyénség kora. A Szentlélekről nem tudó keresztyének leginkább komorak, bár azt hiszik, hogy méltóságteljesek. Szokásaik foglyai, bár azt hiszik, hogy szent dolgokhoz ragaszkodnak. Szertartásaik unalmasak, s igazából ők is akkor érzik magukat jobban, ha már túl vannak rajta. Valahogy azt gondolják (bár nyilván csak tudat alatt), hogy Isten előtt a legkedvesebb áldozat az unalom. De nem! S ettől az életidegen vallásosságtól megszabadít a Szentlélekisten, aki belülről formál át minket, s tesz hálássá, áldozatkésszé, szeretetteljessé, tisztességgé és örvendezővé. A Szentlélek nem felettünk, nem egyszerűen velünk, hanem bennünk akar lenni, hogy újjáteremtsen minket, és alkalmassá tegyen minket a boldogságra. Ezért helyénvaló megszólítani imádsággal, és hívni és imádni őt, hogy vegye birtokba szívünket. Nekem a Szentlélekhez való imádságban a Taise dalok segítettek sokat, csak javasolni tudom ezek éneklését mindazoknak, akik nem szeretnék elfeledkezni a Szentháromság harmadik személyéről sem.

Atya, Fiú, Szentlélek – így beszél az egy Istenről, azaz önmagáról a Bibliában az Isten. A mi Istenünk. Az élő Isten. Így imádjuk őt háromságos egységében, csodálva tökéletes szeretetegységét és megélve a vele való kapcsolat mindhárom dimenzióját! Ha így teszünk, megtapasztaljuk, hogy a Szentháromság imádása mennyire meggazdagítja a lelkünket. Ámen.

1. Keressetek olyan igét a Bibliában, ahol együtt szerepel a Szentháromság három személye! (Mt; 28:19 és 2Kor; 13:13.)
  2. Keressetek ki olyan igéket, melyek a Fiú istenségéről szólnak! (Jn; 1:1, Jn; 1:18, 1Jn; 5:20.)
  3. Keressetek olyan igéket, melyekben a Szentlélekről van szó! (1.Móz; 1:2, 1.Sám; 16:14, Jn; 3:8, Jn; 14:16-17, ApCsel; 1:4-5, ApCsel; 12:2, Gal; 5:22.)
- a) Te Szentháromságként tiszteledd az Istent, vagy inkább csak az Atyával vagy kapcsolatban?
  - b) Ha a Fiúval és a Szentlélekkel is, akkor mond el a többieknek, hogy velük hogyan alakult ki velük a kapcsolated!
  - c) Ha leginkább csak az Atyával vagy kapcsolatban, mennyire érzed magadra igaznak a prédikációban említett tüneteket? Mennyire vagy biztos az üdvösségedben, vagy mennyire kétségkedsz afelől, hogy „elég jó vagy-e” az üdvösségedhez?
  - d) A Szentlélek mennyire tölt be fontos szerepet kegyességedben? Mennyire jellemzi kegyességedet az öröm?
  - e) Mennyire egyértelmű számodra, hogy a mi Istenünk nem azonos a más vallások isteneivel (pl. Allah, Buddha, stb.)?